

SCOTT IAN

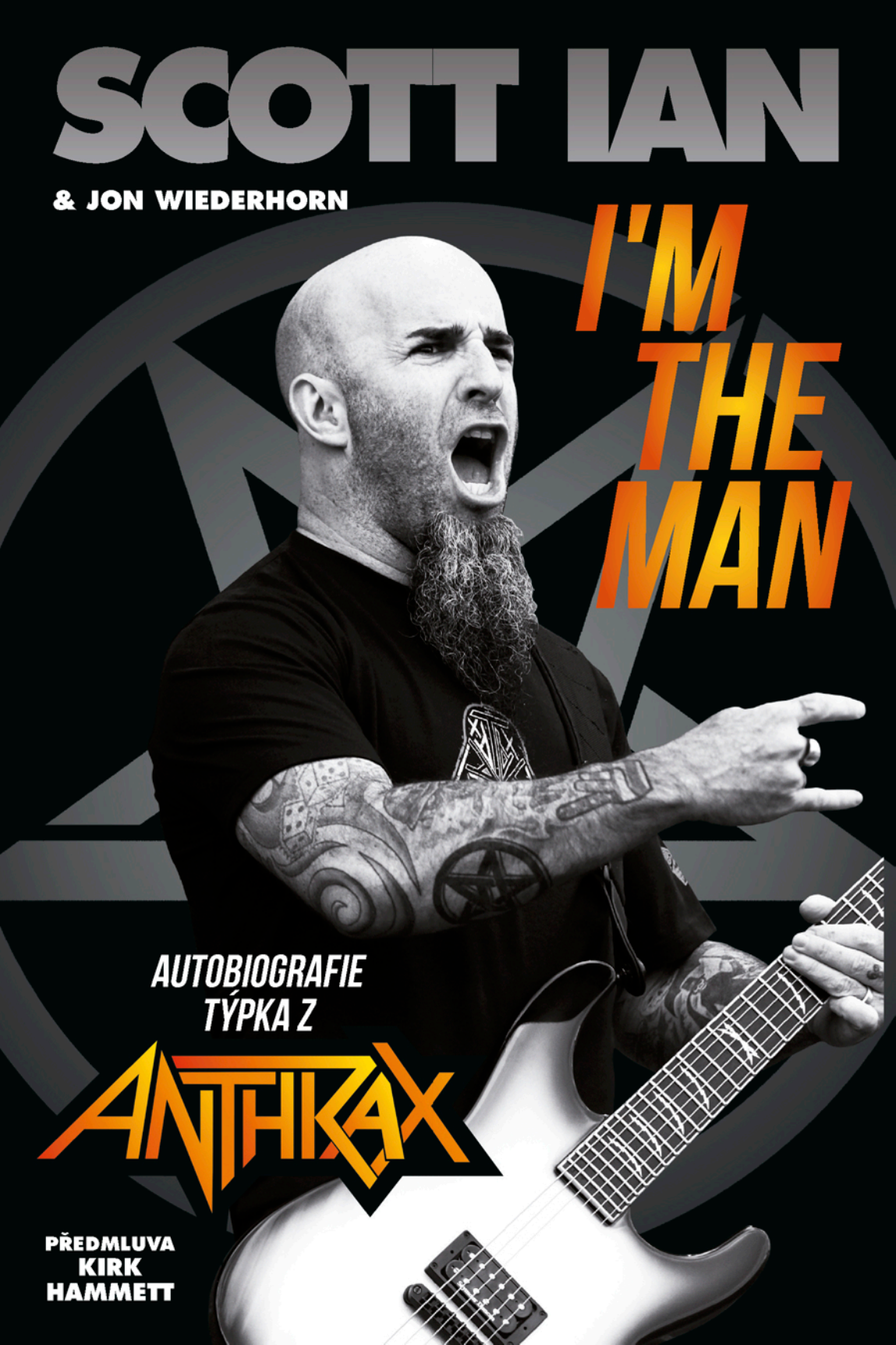
& JON WIEDERHORN

I'M
THE
MAN

AUTOBIOGRAFIE
TÝPKA Z

ANTHRAX

PŘEDMLUVA
KIRK
HAMMETT



Ozvěny

I'M THE MAN

„*I'm the Man* je kniha prostořeká, zábavná a metalem prošpikovaná.“ – *New York Times*

„Poutavý memoár. . . Jako každý správný životopis rockera, kterým *I'm the Man* bezesporu je, přináší příběhy o zhýralosti, řezničině a jiných šílenstvích na cestách. Kniha je také plná odhalení a nenechá čtenáře chvíli v klidu. Přináší inspirující příběh o vytrvalosti tváří v tvář nekončným změnám sestavy či vydavatelství, požárech ve zkušebnách a nástrahách hudebního průmyslu. Ian obnažuje realitu fungování slavné hudební kapely, která nejvíce touží po normálním životě, nejcennější komoditě v kolotoči turné a koncertů. V konečném důsledku však *I'm the Man* neukazuje Scotta coby nezlomného rockera a metalovou ikonu, ale muže, který nejdnou selhal, ale vždy se sebral, znovu vstal a může se za svým konáním ohlédnout se ctí a vší upřímností.“ – *Revolver*

„Poutavé čtení, které často nutí k hlasitému smíchu. Scott Ian je rozený vypravěč a nabízí jasný, zemitý pohled na tvrdý metal, který společně s ANTHRAX pomohl usadit pevně do sedel.“ – *San Antonio Express-News*

„Scott vypráví opravdu upřímně. *I'm the Man* obstojí jako skvělý vhled do duše jedné z předních osobností metalu. A nemusíte být fanouškem thrashe nebo rocku, abyste si dílo užili.“ — *Jewish Telegraph*

„Mistr sekerník posbíral nejlepší historky, o které se rozhodl podělit s početným táborem fanoušků. I skalní příznivci budou často překvapeni informacemi, o jejichž existenci neměli dosud tušení. I když začátky

kariéry nebyly zrovna jednoduché, a Scott často musel vystrčit lokty, bilancuje svou kariéru vyrovnaně a srozumitelně.“ — *Cleveland Music Examiner.com*

„*I'm the Man* není typická autobiografie rockové hvězdy. I když nechybí pikantní příběhy o drogách a večírcích. Kniha se spíše zaměřuje na dva majáky Scottova života – hudbu, a především hudbu z dílny ANTHRAX. Přibližuje vzestupy a pády, přičemž pozitivní impulsy převládají. Nechybí akcent na vliv Big Four – tedy ANTHRAX, MEGADETH, SLAYER a METALLIKY, velké čtyřky, která vůlí, prací a vytrvalostí přemostila thrash metal skrze rozbouřené vody devadesátých let.“ – *Stereo Embers Magazine*

„Scott Ian během několika dekád ježdění po světě sdílel pódium s téměř každým, kdo něco znamená v hard rocku a metalu. A zdá se, že má fotografickou paměť, kterou dokládá jeho schopnost vybavit si drobné detaily, jež virtuálně přenesou čtenáře do okamžiků, při kterých se psala historie. *I'm the Man* potěší fanoušky ANTHRAX, stejně jako posluchače, kteří sledují jejich tvorbu zpovzdálí, protože pojátkem v textu je především humor a nadsázka.“ — *LithiumMagazine.com*

„Bylo nevyhnutelné, aby jedna z nejotevřenějších a nejviditelnějších postav v heavymetalové komunitě sepsala vlastní memoáry. Scott Ian je nadaný vypravěč, který každou svou vzpomínku zprostředkovává fascinujícím způsobem, jemuž dominuje vyváženost humoru, vtipu a sebeuvědomění. Nezáleží na tom, jestli jste oddaným stoupencem ANTHRAX nebo jen náhodným fanouškem tvrdé muziky. *I'm the Man* je zábavné čtení, plné šfavnatých příběhů z Ianovy pestré kariéry odehrávající se na pódiu i za ním. Stejně jako píseň, po které byla pojmenována, je *I'm the Man* nekorektní, veselá a občas agresivní zpověď.“ – *NoEcho.net*

I'M THE MAN

AUTOBIOGRAFIE TÝPKA Z ANTHRAX

SCOTT IAN

& JON WIEDERHORN



I'M THE MAN: The Story of That Guy from Anthrax
Originally published in the English language by Da Capo Press
(Member of the Perseus Books Group) under the title I'M THE MAN

Copyright © Scott Ian and Jon Wiederhorn 2014

Translation © Zdeněk Pospíšil 2023

Photos courtesy Scott Ian (except where noted)

Cover photo © Zdeněk Zelený

© SMILE MUSIC s.r.o., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-907904-7-6

Věnováno Pearl a Revelovi...

Vím, kdo jsem a vždy budu. Vaše přítomnost je kouzelnější, než jsem si kdy mohl přát. Všechny mé obavy odvál čas a já se budu vždy rvát, abych pro vás dobyl celý svět.

OBSAH

PODĚKOVÁNÍ	11
PŘEDMLUVA KIRKA HAMMETTA	15
ÚVOD	21

KAPITOLA 1:	JAKO KLUK	31
KAPITOLA 2:	HUDBA JE POSELSTVÍ	40
KAPITOLA 3:	ROCK AND ROLL ALL NITE	51
KAPITOLA 4:	ZROZENÍ ANTHRAX	64
KAPITOLA 5:	VÝMĚNA GENERACÍ	77
KAPITOLA 6:	NA CESTĚ ZA SNEM	87
KAPITOLA 7:	SOLDIERS OF METAL, NA SCĚNU!	95
KAPITOLA 8:	PLNÝ PYTEL BOLEHLAVU	104
KAPITOLA 9:	TURBINOVA VELKÁ DOMŮ	116
KAPITOLA 10:	JOEY BELLADONA, POPRVÉ!	124
KAPITOLA 11:	VPÁD SERŽANTA D.	130
KAPITOLA 12:	SPIRÁLA NÁSILÍ	138
KAPITOLA 13:	ŠVÉDSKÁ RÁNA OSUDU	147
KAPITOLA 14:	OKOVY A SLASTI	158
KAPITOLA 15:	VE JMÉNU ŠPÁSU A DESTRUKCE	166
KAPITOLA 16:	MÍSTO EUFORIE BEZNADEJ	207
KAPITOLA 17:	NOVÝ ZAČÁTEK	215
KAPITOLA 18:	BRING THE NOISE	223
KAPITOLA 19:	VZESTUPY A PÁDY	231
KAPITOLA 20:	ŠTĚSTÍ JAKO NA DLANI	241

10 – OBSAH

KAPITOLA 21:	ZAVŘENÉ DVEŘE	250
KAPITOLA 22:	MRTVÝ MUŽ ODCHÁZÍ	258
KAPITOLA 23:	POSLEDNÍ VEČEŘE	266
KAPITOLA 24:	ŠLÁPNUTÍ VEDLE	273
KAPITOLA 25:	MŮJ STARÝ BRACH DIMEBAG	282
KAPITOLA 26:	HLASITOST SLÁBNE	293
KAPITOLA 27:	POKLAD JMÉNEM PEARL	301
KAPITOLA 28:	DRUHÁ STRANA MIKROFONU	310
KAPITOLA 29:	TOTÁLNÍ SCHISMA	319
KAPITOLA 30:	KRÁLOVSTVÍ ZA ZPĚVÁKA	327
KAPITOLA 31:	BELLADONA A BIG 4	339
KAPITOLA 32:	A PŘILETĚL ČÁP	351

EPILOG 363

JOEY BELLADONA, POPRVÉ!

Když Jonny Z zjistil, že jsme vyhodili Matta Fallona, byl na nás našťvaný. Tekli jsme přes rozpočet, on měl za to, že vše kromě vokálů je natočeno, což byla pravda, a čekal, kdy vylezeme ze studia s masterem. Místo toho jsme mu oznámili, že už zase nemáme zpěváka. Byli jsme tak zoufalí, že jsme uvažovali o vydání desky ve stávajícím složení. Vokály bychom si rozhodili jako v KISS. Frankie by byl Paul a já zase Gene. On by zpíval krásně čistě, já mohl nabídnout poněkud hardcorovější brusku. Čas nás pekelně tlačil a nemohli jsme už dál jen tak sedět ve studiu a štrikovat prsty. Naštěstí ke krizovému scénáři nakonec nedošlo, ale garantuju vám, že bychom ho realizovali, kdybychom neměli jinou možnost, která dokončit desku.

Užuž jsme si neochotně chystali mikrofony, když zničehonic přišel Carl, který pravil: „Pánové, a toho místního týpka, který zpíval v BIBLE BLACK, znáte? Hrávali většinou tady na severu a ten černovlasý havran nezpíval vůbec špatně. Jediný, co vím, že se jmenuje Joey. Ale netuším, kde na něj zrovna teď natrefit,“ dokončil svůj proslov Carl.

Náš producent byl však mužem činu a obtelefonoval pár lidí, od kterých vyzvěděl, že onen Joey žije v Plattsburghu. Když se mu podařilo spojit se přímo s ním, zjistil, že tenhle mladý zpěvák sice vůbec netuší, že existují nějakí ANTHRAX, thrash neposlouchá, ale má velkou chuť okusit něco nového. Neznal METALLIKU nebo EXODUS, ale orientoval se v klasickém rocku. Jeho hudební preference se ukázaly hned, jak dorazil za námi na Ithaku. Těsné kalhoty a kožené botky, které měly ovšem daleko do Martensek nebo podobného stylu. Nebyly to ani kov-

bojské boty a jednu z nich zdobil řetěz. Košile bez rukávů v tygřím stylu už to nezachránila. Navíc ji měl Joey blbě střiženou, takže byla krátká. Jako kostým působil outfit celkem fajn, pro potřeby ANTHRAX ovšem takový obleček zrovna neladil.

Na správně trhlou image jsme si přitom potrpěli. Není divu, že já v triku AGNOSTIC FRONT s roztrhanými Leviskami na kšandách, jsem si v duchu říkal: „Co to je za troťla? No aspoň má háro, když nic jinýho.“ Byl jsem prostě trouba, který soudil člověka podle toho, jak vypadal. A možná, že to samé dělal Joey při pohledu na mě. Naštěstí jsem dokázal odhodit předsudky stranou a dal mu šanci. Hodili jsme ho rovnou do vody, když jsme před něj posunuli mikrofon, aby nám bez hudebního doprovodu zazpíval nějaké skladby, abychom vyzkoušeli jeho hlas.

Joey se proklepal a vystříhl „Oh, Sherrie“ od JOURNEY a „Hot Blooded“ z repertoáru FOREIGNER. Písňe, které si vybral, zrovna nebyly z mého top seznamu, ale zněl skvěle a konečně jsem měl pocit, že máme tu čest se skutečným zpěvákem, který uměl pracovat s vibratem, věděl, jak správně dýchat a měl výbornou techniku. Člověk věřil tomu, že ví, o čem zpívá. A jak krásně držel tón, hotový Rob Halford z Plattsburghu. Do mého vokálního lebedění se přimotal Carl Canedy a zašeptal: „Tohle je pro vás jackpot. Ten kluk umí, a přitom zní originálně. Může vás odlišit od ostatních kapel široko daleko.“

Neřekl mi nic, co bych si už nemyslel. I já byl z Joeyho hlasu unesený, ale uvažoval jsem i dopředu. Jak skloubíme tenhle ječák s naší thrashovou muzikou? A jak s ním dokážeme sladit svoje hlasy? Potřebovali jsme čas, a proto jsem Joeyho požádal, aby s námi pobyl zhruba týden. Podobnou nabídku musel očekávat, protože si přivezl s sebou větší bágel s věcmi. Vytáhli jsme ho na večeri, kde jsem hned otevřel téma jeho oblékání, které mi leželo v hlavě. „Máš s sebou i nějaký jiný hadry?“ optal jsem se zdvořile.

„No jasně,“ vyhrkl Joey úlevně. „Já se obvykle oblékám úplně jinak, ale protože jste metalová kapela, zvolil jsem trochu extravagantnější zjev. Teď je mi jasný, že jsem se úplně netrefil,“ dodal s lehkou dávkou humoru náš novic, který později přezbrojil do trika a nedbalých džínů, což z něj udělalo rázem jednoho z nás. Je stejně legrační, jak dokáže metalová muzika lidi pobláznit a vyburcovat, aby vypadali dost drsně

a metalově. Časem člověku dojde, že podstata tkví v hlavě, a nikoliv v image. Přinejmenším jde o spojité nádoby, nad kterými ční samotná hudba. Joeyho hudební apetit byl v pořádku. Jeho oblíbenci byli mimo jiné RUSH, DEEP PURPLE a BLACK SABBATH. Měl doma také desky od IRON MAIDEN nebo JUDAS PRIEST. Tím mě definitivně uklidnil a posílil naději, že bychom mohli mít post zpěváka konečně vyřešený.

S Joeym jsme oficiálně začali spolupracovat koncem roku 1984 a od začátku šlo o příjemnou záležitost. Postrádal totiž zbytnělé ego jako Neil nebo Matt a byl ochotný naslouchat radám ostatních. Jelikož jsme byli v časovém presu, všechno probíhalo v kalupu, kterému se našťestí dokázal přizpůsobit. V poklusu se naučil songy z „Fistful of Metal“ a samozřejmě k tomu i nový materiál. Neremcal, neměl potřebu někoho ovládat, což bylo oproti minulosti jako balzám na duši. Cítil jsem, že chemie funguje a Joey chce pochopit naši cestu a absorbovat náš styl. Málokdy ho člověk potkal bez sluchátek na uších. S radostí jsem ho učil, jak být správně vokálně agresivní, což si brzy osvojil a svou novou úlohu pak jen zdokonaloval.

Zkraje následujícího roku jsme se rozhodli, že předtím, než jsme něco nahrajeme naostro, měli bychom s Joeym udělat pár show. Přeci jen nikdy jsme ho neviděli na pódiu a neměli ponětí, jak bude s námi před lidmi fungovat. On naopak neznal zákonitosti thrashových koncertů a mosh pit byl pro něj zatím španělská vesnice. Domluvili jsme proto pár večerů na východním pobřeží a Joeyho připravili na to, že půjde o jakési koncertní vzdělávání. Prostě rychlokurz thrashmetalového muzikanta. „Podívej, žádný strach, osaháš si to v akci a budeš mít jasno. Určitě máš v sobě spoustu otázek, ale bude to hračka. Nasaješ tu energii a výbušnost, kterou thrash produkuje. Lepší školu nemůžeš dostat,“ vysvětloval jsem mu.

Pronajali jsme karavan a projeli New York, Providence, Boston a pár dalších měst. Šoféra nám dělal Billy Milano, díky kterému měl Joey možnost proniknout i do bubliny našich přátel, kteří se motali kolem kapely a v metalu obecně. Nebyl to přeci jen úplně jeho svět a myslím, že občas byl trochu v šoku.

Jednou když fans skákali z pódia došlo ke krveprolití. Borec místo hlavou napřed skočil po nohách a dalšímu týpkovi rozrazil palici. Jin-

dy se kotel začal trochu víc mlátit. A zase tekla červená. Byl to chaos, anarchie pod stagí bez pravidel. Ale i tohle Joey strávil, vydýchal a vzal za své.

Celkově se ukázalo, že plán uspořádat koncerty před dokončením desky byl spásný nápad. Joey dostal vítr do plachet a vokály pro „Spreading the Disease“ nazpíval jako velký pán. Občas přinesl i díky vrozenému smyslu pro melodii nějaký nápad, jak tu a tam něco vylepšit, což jsem opravdu ocenil. Někdy bylo potřeba pravda trochu trpělivosti, ale konečný výsledek je prostě skvělý. Stará pravda praví, že nikdy nejde všechno jen hladce, a když jsou všichni správně soustředění, úspěch se dostaví. Joey chytil svou šanci za pačesy a skóroval hned na počátku. Jsem toho názoru, že do jeho návratu na „Worship Music“ nepodal tak skvostný výkon.

Přesto existuje jedna věc, která mi na Joeym vadí. Přitom na začátku mi naopak vyhovovala. Samozřejmě mluvím o tom, že se nemá k tomu psát texty. Odjakživa ochotně přezpívá cokoliv, co mu přistane v notách. Koho by netěšilo, že mu zpěvák nekecá do lyriky, ale časem člověk zjistí, že by si taky občas rád odfrkl a nechal tuhle často úmornou dřinu na někom jiném.

V případě „Spreading the Disease“ jsme použili některé texty, které se nevešly na debutové album. Neil napsal slova ke skladbám „Armed and Dangerous“ a „Gung-Ho“. Všechny ostatní písničky jsem otextoval já. Ústředním tématem, které se táhne celou deskou, je vyvrženectví a boj o přežití. Malou hříčkou, která měla být takovým intelektuálním špíčkem, je už zmíněná skladba „A.I.R.“, za jejíž zkratkou se skrývá termín „Adolescence in Red“, což byla reakce na „Rhapsody in Blue“ od George Gershwinu. Zřejmě každý si myslí, že „Madhouse“ je songem o blázinci, ale fakticky jde o metaforu skutečnosti, jak se každý jedinec snaží zanechat svůj otisk na tomto světě. Naopak „Medusa“ je tím, čím se tváří. Písni o postavě z řecké mytologie, o ženě s hadími vlasy, která proměňuje muže v kámen pouhým pohledem. Hodně lidí mi říkalo, že v tom poznalo svoji manželku nebo přítelkyni, ale takto jsem při psaní neuvažoval. Medúza mi prostě přišla správně krutá pro metal.

„Aftershock“ popisuje zkázu jaderné apokalypsy a „The Enemy“ byla takovou mojí první sociální sondou do minulosti. Řeč je totiž o holokaustu. Jelikož jsem Žid, odmala jsem se učil o Hitlerovi a nacitech

a jak ti bastardi zabili šest milionů Židů. Cítil jsem, že bych o tomto traumatu našeho lidu měl něco napsat. Říkejme tomu třeba etnická povinnost. „Lone Justice“ byla o postavě Rolanda Deschaina z knihy Stephena Kinga *Temná věž*. Tenhle titul byl mým prvním vpádem do světa Stephena Kinga, kterého jsem objevil koncem sedmdesátých let poté, co jsem viděl film *Carrie*. Biják mě naprosto dostal, proto jsem později sáhl i po knize, která mě nadchla snad ještě víc.

Většinu textů pro „Spreading the Disease“ jsem napsal ve chvíli, když už jsme měli spoustu věcí natočených a byli ve studiu téměř osm měsíců. Zbývalo učesat lyriku a dohlédnout na to, aby Joey měl potřebnou podporu pro vokální party. Všechno jelo jako na drátkách, ale někdy kolem dubna 1985 se začaly dít divné věci s Carlem. Přicházel do studia kolem poledne, makal s námi pár hodin a pak se zase sebral, že musí jít a postarat o záležitosti doma. Cožpak o to, nebyl by to takový problém, kdyby zároveň netrval na tom, že v jeho nepřítomnosti nesmíme pracovat s Alexem Perialasem, zvukovým inženýrem alba. Museli jsme jednoduše počkat, až zas další den dorazí, a to se periodicky opakovalo.

Neskrývám, že nás to s Joeym dost vyvádělo z míry. Vzal jsem si proto Carla stranou a zeptal se ho, co se děje. „Mno, kdybyste mi pomohli se sekáním trávy a domácností, měl bych víc času na studio,“ šokoval mě svou odpovědí Carl. Zavolał jsem tedy Jonnymu a vylíčil mu, jak se věci mají. Samozřejmě něco podobného bylo to poslední, co chtěl slyšet, protože jsme každým dnem překračovali rozpočet a Jon navíc řešil nějaké trable s jeho ženou Marshou a do toho i s obchodním partnerem Tonym Incigerim. Až později jsem se dozvěděl, že důvodem sporů jsme byli právě my. Marsha a Tony chtěli, abychom přestali desku piplat, vytáhli kabely z mixáků a pustili ji ven ihned. Mnohem víc věřili v budoucnost RAVEN, v nichž podle nich vězel potenciál prorazit v rádiu, navíc měli podepsáno u Atlantic Records, měla je čekat hvězdná budoucnost. Ta sice nepřišla, ale Tony byl ve svém názoru na ANTHRAX v té době neoblomný. Peníze pro nás byly zkrátka jen mrháním časem a špatnou investicí.

Naštěstí Jonny kapele stále věřil. Vybral poslední prachy z účtu a odstěhoval se za námi do Ithaky. Chtěl stůj co stůj album dokončit. Jeho přilet z Jersey měl ještě další pozitivum, Carl byl rázem ve studiu mnohem víc než dřív a když zrovna nebyl po ruce, Alex pracoval jako

jeho producentský zástup. Ukázalo se, že v tomhle chlapíkovi vězí velký talent, který v budoucnosti prokazoval opakovaně, nehledě na to, s kým zrovna pracoval. Když byly všechny vokály hotové, nastal čas míchání. Mělo trvat dva týdny, ale protáhlo se na měsíc, protože Carl opět neočekávaně mizel, aby vyřešil své útrapy doma či jinde. Podtrženo, sečteno musím říct, že 30. června 1985 jsem byl na vrcholu blaha. Bylo definitivně hotovo a já mohl konečně říct, že zvuk alba ANTHRAX je kulervoucí.